

Noem me Brooklyn

Llámame Brooklyn

Eduardo Lago

Vanaf zijn geboorte in 1954 woonde Eduardo Lago tot 1987 in Madrid. In dat jaar ging hij 'voor een jaar' naar New York, maar hij bleef er tot op de dag van vandaag. Al snel maakte hij in New York deel uit van een inspirerende vriendenkring van intellectuelen en kunstenaars; hij behaalde er ook binnen enkele jaren zijn doctorstitel in de literatuurwetenschappen. Vanaf 1993 is hij hoogleraar literatuur aan het Sarah Lawrence College en sinds 2006 tevens directeur van het Instituut Cervantes New York. Hij vertaalde werk van verschillende Amerikaanse schrijvers in het Spaans en publiceerde indringende interviews met onder anderen Paul Auster, Philip Roth en Salman Rushdie.

In een interview in 2006 zei Eduardo Lago: 'Ik mis Spanje en vooral de taal. Ik heb er intens behoefte aan terug te keren in de Spaanstalige wereld.' Voor verbetering van zijn Spaans is het niet direct noodzakelijk. Hij hield altijd contact met zijn geboorteland, onder meer door bijdragen aan literaire media.

De eerste publicaties van Eduardo Lago waren een verhalenbundel en een bundel reisverhalen, beide in het jaar 2000. In 2001 publiceerde hij een veelgeprezen vergelijkende analyse van drie vertalingen in het Spaans van *Ulysses* van James Joyce. Zijn debuutroman *Llámame Brooklyn* presenteerde hij aan de jury van de *Premio Nadal 2006* onder het pseudoniem *Juan Aguado* (Jan Joker). Hij werd winnaar temidden van 290 kandidaten; ook bij het Spaanse publiek werd het boek een groot succes. Inmiddels is het in twaalf talen vertaald. In 2008 publiceerde Lago zijn tweede roman, *Ladrón de mapas*, maar tot nu toe is *Llámame Brooklyn* het enige werk van Eduardo Lago dat in het Nederlands vertaald werd.

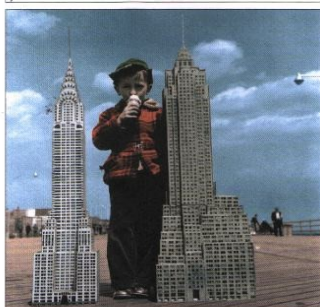
Spaanse uitgave:
Ediciones Destino
ISBN 84-233-3814-6, 2006

Nederlandse vertaling:
Catharina Blaauwendraad
Nieuw Amsterdam Uitgevers
ISBN 90-468-0496-8, 2009
414 pagina's

N Premio
Nadal 2006

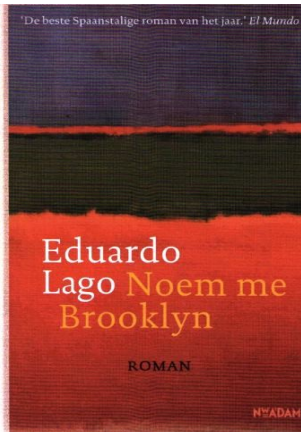
Eduardo Lago
Llámame Brooklyn

DESTINO

In *Noem me Brooklyn* doet Néstor (Ness) Oliver-Chapman, journalist bij de New York Post, zijn belofte gestand, orde te scheppen in het nagelaten persoonlijk archief van zijn overleden, twintig jaar oudere vriend, Gal Ackerman, en alle informatie te bewerken tot een roman. Gal had beweerd, dat de klus op een haar na gevild was, maar voor Ness blijkt het nog een heidens karwei. Vanuit de havenkroeg Oakland wordt de lezer meegeslept langs talloze plaatsen en perioden, ontmoet vele uiteenlopende mensen – onder wie enkele historische figuren –, wordt geconfronteerd met vele opmerkelijke gebeurtenissen en raakt onvermijdelijk af en toe de draad kwijt. Uiteindelijk komen toch alle puzzelstukjes op hun plaats terecht en kijkt de lezer terug op een weliswaar breedvoerige, maar zeer knap gecomponeerde roman met als hoofdthema's liefde, vriendschap en eenzaamheid. Eigenlijk had Gal slechts één doel voor ogen met zijn autobiografische roman: de Russische Nadia Orlov bereiken, zijn geliefde, van wie hij nadat zij verdween voor altijd bleef dromen.

Tevens is het boek te beschouwen als een hommage aan Brooklyn, het levendige stadsdeel met de talloze nationaliteiten. De lezer spit mee door de chaos van nagelaten papieren van Gal Ackerman en leeft mee met een af en toe vertwijfelde Ness, die zijn eigen herinneringen en overwegingen tussen de compilatie door strooit en soms ook bij derden te rade moet gaan. De stijl is zorgvuldig, met vaak een zweem van ironie en zelfspot, de woordkeus nauwgezet en zorgvuldig. Deze kaleidoscopische roman is autobiografisch in de zin dat Lago zelf ook twintig jaar lang notities maakte over wat hij in Brooklyn allemaal meemaakte. Een boek dat geruime tijd vergt, niet zozeer door de omvang, maar vooral door de complexiteit.

De Nederlandse vertaalster heeft kennelijk niet de benodigde tijd gekregen voor een optimale bewerking. In het algemeen getuigt haar vertaalwerk van inzicht, vaardigheid en ervaring, maar er komen in *Noem me Brooklyn* nogal wat passages voor die gewonnen zouden hebben met wat extra aandacht en zorgvuldigheid. Zo zijn veel dialogen niet in Nederlandse spreektaal gesteld, komen zinnen voor waarvan de volgorde knarst, is de vertaling soms te letterlijk en daardoor houtherig, op andere plaatsen slordig. Beeldspraak en vergelijkingen zijn regelmatig niet overeenkomstig het Nederlands idioom. Jammer, maar desondanks is de prestatie van de schrijver ook in deze vertaling voldoende overeind gebleven.

Heleen Peeters, 23 augustus 2009